

บ้านยางเตี้ย

คลองขุนน้ำทำจัว (คลองบ้านตาล) ไหลจากตำบลทำจัว ผ่านหมู่บ้านยางเตี้ยด้วย
กลายเป็นที่หมายแห่งหนึ่งซึ่งชาวต่างถิ่นรู้จัก (ถ่ายเมื่อมีนาคม ๒๕๔๑)

๑. ลักษณะทางกายภาพ

บ้านยางเตี้ยเป็นหมู่บ้านที่ ๕ ของตำบลนาทราย อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช อยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอเมืองไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ ๑๐กิโลเมตร ประกอบด้วยกลุ่มบ้าน ๖ กลุ่มคือ บ้านยางเตี้ย บ้านดอนยาง บ้านนาฮี บ้านตาล บ้านตาหมอ และบ้านห้วยน้ำคูล้ง

ทิศใต้

ติดกับบ้านพระมงกุฎ

ตำบลโพธิ์เสด็จ

ทิศตะวันออก

ติดกับบ้านนาเคียนเหนือ

ตำบลนาเคียน

ทิศตะวันตก

ติดกับบ้านสำนักหลุมพอ

ตำบลทำจัว

๑.๑ ขนาดและอาณาเขต

บ้านยางเตี้ยมีพื้นที่ประมาณ ๓,๗๕๐ ไร่ มีอาณาเขตดังนี้

ทิศเหนือ

ติดกับบ้านขวาง

ตำบลทำจัว

๑.๒ ภูมิประเทศ

ภูมิประเทศของบ้านยางเตี้ยด้านตะวันตกเป็นป่าน้ำลาด แต่มีความอุดมสมบูรณ์กว่าด้านตะวันออก เพราะได้รับความชุ่มชื้นจากคลองขุนน้ำทำจัวและห้วยน้ำคูล้ง ซึ่งไหลมาจากเขาหลักไก่อในเขตตำบลทำจัว ทำให้มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นกระจายอยู่ริม

ฝั่งคลอง ส่วนพื้นที่ด้านตะวันออกส่วนใหญ่เป็นป่าโปร่ง (ป่าไผ่)

ลักษณะดินในหมู่บ้านเป็นดินเหนียวหรือดินร่วน ที่มีกรวดปะปนอยู่ บางแห่งเป็นหินกลมมนแบบ หินทราย สีดินเป็นสีน้ำตาลหรือสีเหลือง การระบายน้ำ ปานกลาง ความอุดมสมบูรณ์ค่อนข้างต่ำทำให้มีอินดิน ในหมู่บ้านมีไม่มากนัก

ลำน้ำธรรมชาติในหมู่บ้านคือ คลองบ้านตาล (คลองขุนน้ำท่าจิว) ซึ่งมีต้นน้ำจากภูเขาในหมู่ที่ ๕ (บ้านท่างาม ตำบลท่าจิว) และมีลำห้วยอีกสองสายคือ ห้วยเปี้ยะและห้วยน้ำคูล้ง ซึ่งมีต้นน้ำจากภูเขาหลักไก่อ ในหมู่ที่ ๖ (บ้านสำนักหลุมพอด ตำบลท่าจิว)

๒. ลักษณะทางสังคม

ประชากรในบ้านยางเตี้ยมี ๑๗๖ ครัวเรือน (จำนวน ๙๔๖ คน) ตั้งบ้านเรือนอยู่ในบริเวณที่ทำกินของครอบครัวและริมถนนในหมู่บ้าน ในจำนวนนี้ ร้อยละ ๙๙ นับถือศาสนาพุทธ ส่วนที่เหลือร้อยละ ๒ นับถือศาสนาอิสลาม ประชากรเข้ามาตั้งถิ่นฐานในบริเวณนี้มาแล้วเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ ปี

วัดในหมู่บ้านมีอยู่แห่งเดียวคือ วัดดอนยาง เป็นวัดเก่าแก่ตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๓๓๘ ในสมัยพระยาณรงค์ (พัต) เป็นเจ้าเมืองนครศรีธรรมราช (ตรงกับสมัยรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์) ปัจจุบันวัดนี้มีเนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่

สถานศึกษาในหมู่บ้านมีหนึ่งแห่งคือ โรงเรียนวัดดอนยาง สังกัดสำนักงานประถมศึกษาแห่งชาติ เนื้อที่ประมาณ ๗ ไร่ มีนักเรียนมาจากหมู่ที่ ๔ (บ้านเหว็ด) และหมู่ที่ ๕ (บ้านยางเตี้ย)

ส่วนบริการทางด้านสาธารณสุขแก่ประชาชน เนื่องจากไม่มีสถานอนามัยในหมู่บ้าน ชาวบ้านจึงอาศัยบริการจากสถานอนามัยนาทราย หรือไม่กี่โรงพยาบาล ในเขตเทศบาล

๓. ลักษณะทางเศรษฐกิจ

อาชีพหลักของชาวบ้านยางเตี้ยคือ การทำนา

รองลงมาคือการปลูกยางพาราและทำสวนผลไม้ ได้แก่ มังคุด เงาะ และมะพร้าว เป็นต้น อาชีพเกษตรกรรม เหล่านี้นอกจากพึ่งพาน้ำฝนตามฤดูกาลแล้วก็พอจะพึ่งพาน้ำจากคลองบ้านตาล (คลองขุนน้ำท่าจิว) ได้บ้าง และในฤดูแล้งก็อาศัยน้ำจากน้ำบ่อน้ำตื้นเป็นหลัก เพื่อช่วยเลี้ยงพืชผลทางการเกษตรในเนื้อที่ประมาณ ๓,๓๐๐ ไร่

แหล่งจำหน่ายสินค้าอุปโภคและบริโภคที่ชาวบ้านใช้บริการคือ ตลาดในเขตเทศบาล เช่น ตลาดคูขวาง และตลาดเย็น เป็นต้น ส่วนแหล่งจำหน่ายผลผลิตทางการเกษตรของชาวบ้าน คือ ตลาดหัวอูซึ่งตลาดพืชผลที่ใหญ่ที่สุดในภาคใต้

๔. ลักษณะทางการคมนาคม

เส้นทางคมนาคมสายหลักที่ใช้เดินทางเข้าออกหมู่บ้าน คือ ถนนดินซึ่งพัฒนามาจากทางเดินของชาวบ้านแต่โบราณกาล มีจำนวนสามสาย

สายแรก บ้านนาเคียนเหนือ-บ้านปายาง บางช่วงเป็นคอนกรีตเสริมไม้ไผ่ และบางช่วงเป็นผิวหินคลุก ถนนสายนี้ตัดผ่านบ้านยางเตี้ย

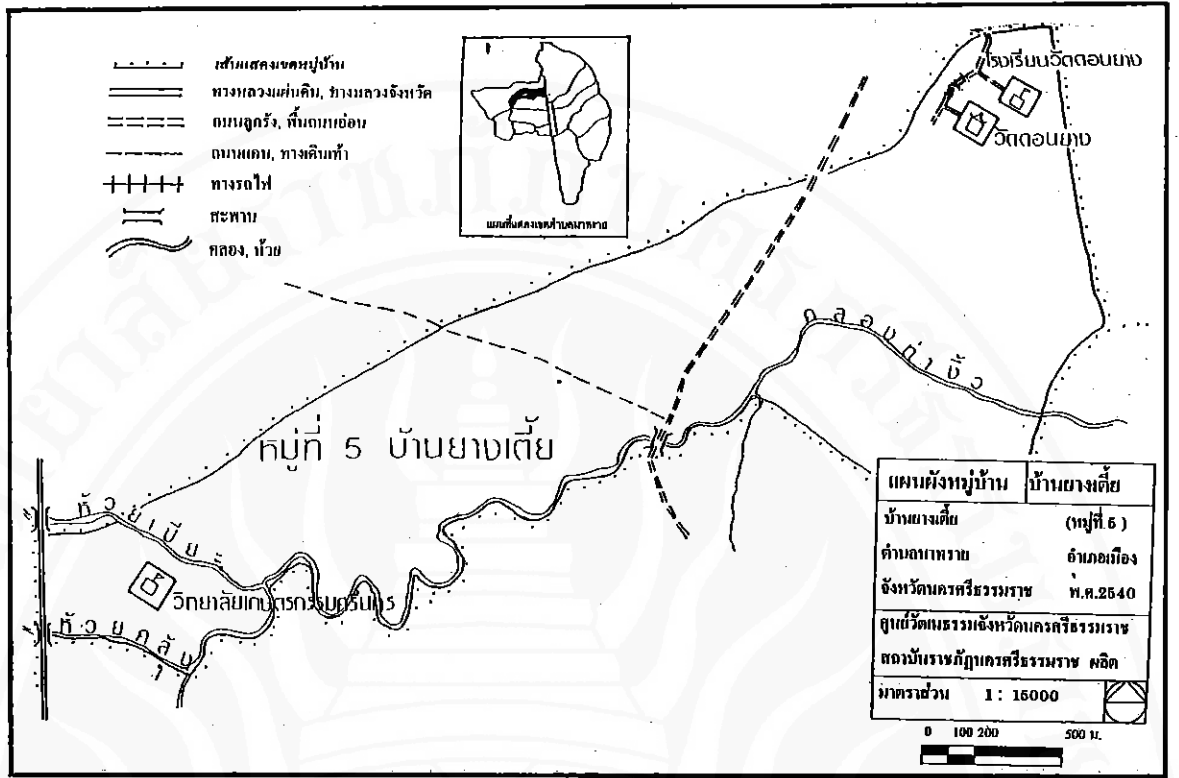
สายที่สอง บ้านสำนักหลุมพอด-บ้านยางเตี้ย เป็นถนนหินคลุก

สายที่สาม บ้านนาซี-สวนครุพรหม เป็นถนนดิน ดำเนินการสร้างด้วยวิธีเชิญชวนชาวบ้านมาพัฒนาบุกเบิก ในพ.ศ. ๒๕๓๗ โดยมีนายถวิล จุลแก้ว ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๕ (บ้านยางเตี้ย) เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนา

๕. ประวัติชื่อหมู่บ้าน

ชื่อ "บ้านยางเตี้ย" ได้มาจากชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่งที่เรียกว่า "ยางนา" ซึ่งมีลักษณะพิเศษกว่าต้นไม้อื่นตรงที่เป็นต้นเตี้ย ผู้ที่ผ่านหมู่บ้านนี้จึงพากันเรียกว่า "บ้านยางเตี้ย"

นายถวิล จุลแก้ว เล่าว่าโดยทั่วไปไม้ยางนาเป็นไม้ที่มีความสูงประมาณ ๓๐-๔๐ เมตร มีเรือนยอดเป็นพุ่ม จากโคนต้นจนถึงกิ่งแรกจะสูงประมาณ ๒๐

แผนที่หมู่บ้าน บ้านยางเตี้ย

เมตร เมื่อโตเต็มที่จะมีเส้นรอบวง (ที่โคนต้น) ตั้งแต่ ๒ เมตรขึ้นไป ลำต้นมีเก็ดบ้างเล็กน้อย มีสีเทาขาว เมื่อดูไกลๆ ก็จะคล้ายเป็นสีขาว ด้วยเหตุนี้บางทีชาวบ้านก็เรียกว่า "ไม้ยางขาว" ชาวบ้านนิยมนำมาสร้างบ้านเรือน เช่น ทำฝาผนัง ทำฝ้าเพดาน และทำคร่า เป็นต้น เพราะเนื้อไม้ไม่บิดเบี้ยว และสะดวกแก่การตอกด้วยตะปู ไม้ยางนาจึงเป็นที่รู้จักของชาวบ้านโดยทั่วไป

แต่สำหรับต้นยางนาที่บ้านยางเตี้ย ซึ่งงอกอยู่บริเวณบ้านไสยะหรือบ้านตาหมอมีความสูงเพียง ๑๐ เมตรเศษ ทั้งที่เจริญเต็มที่ เข้าลักษณะแคระแกร็น เส้นรอบวงจากโคนต้นขึ้นไปประมาณ ๑ เมตร วัดได้ ๒.๕๐ เมตร ยางต้นนี้จึงดูเหมือนเป็นยางเตี้ย เมื่อเปรียบเทียบกับยางนาต้นอื่นๆ ที่อยู่ในละแวกเดียวกัน ผู้คนที่ผ่านไปมาในบริเวณบ้านไสยะ(หรือบ้านตาหมอ) จึงมักอดแปลกใจไม่ได้ในเรื่องความผิดปกติของไม้

ต้นนี้ จึงพากันเรียกว่า "ยางเตี้ย" ชาวบ้านเชื่อถือว่าเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ หากมีนโรหรือหนึ่งตะลุงคนใดเดินทางผ่านโดยไม่บรรเลงเครื่องดนตรีหรือแสดงอาการคารวะก็มักมีเหตุขัดข้องในการเดินทางต่อไป เป็นต้นว่าเจ็บท้อง ครั่นเนื้อครั่นตัว แต่เมื่อได้บรรเลงหรือแสดงพอเป็นสังเขปแล้ว อาการเหล่านั้นก็หายไปอย่างน่าประหลาด

เมื่อทางราชการได้แบ่งเขตปกครองพื้นที่ตำบลนาทราย จึงได้ตั้งชื่อหมู่บ้านนี้ว่า "บ้านยางเตี้ย" สืบมา แม้ว่ายางต้นนี้จะล้มตายไปนานกว่า ๔๐ ปีแล้วก็ตาม

*สัมภาษณ์นายถวิล จุลแก้ว อายุ ๔๙ ปี ณ บ้านเลขที่ ๑๕๗ หมู่ที่ ๕ (บ้านยางเตี้ย) ตำบลนาทราย อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา วันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๐